

Sygn. akt IV P 660/21

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

we Wrocławiu

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała-Kozioł

po rozpoznaniu we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **C. M.**

przeciwko **D. K.**

o wynagrodzenie

postanawia:

1. uchylić nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4.11.2020 r. (X P 590/20) wobec braku możliwości jego doręczenia;
2. oddalić wniosek powódki o ustanowienie dla pozwanej kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu wobec nieuprawdopodobnienia, że miejsce pobytu pozwanej jest nieznanne;
3. odmówić podjęcia postępowania i umorzyć postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 par. 1 pkt 6 k.p.c. w zw. z art. 182 k.p.c. wobec niedoręczenia pozwanej przez powódkę odpisu pozwu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 września 2020 r. powódka C. M. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej D. K. tytułem wynagrodzenia za pracę kwoty 1.150 EURO wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę od dnia 17 listopada 2017r. do dnia zapłaty, jak również kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 4 listopada 2020r. tut. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał pozwanej D. K., aby zapłaciła powódce C. M. kwotę 1.150 EURO wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 listopada 2017r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 400 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka jest zwolniona z mocy ustawy, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo by wniosła w tymże terminie sprzeciw (k. 28 akt).

W dniu 4 listopada 2020 r. zarządzono podjęcie próby doręczenia pozwanej nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu na adres wskazany w pozwie. Przesyłka powróciła nie podjęta w terminie.

Z uwagi brzmienie art. 139¹ k.p.c. zarządzeniem z dnia 4 grudnia 2020 r. przesłano pełnomocnikowi powódki odpis pozwu wraz z załącznikami oraz z pouczeniami, celem ich doręczenia pozwanej za pośrednictwem komornika i złożenia w terminie 2 miesięcy potwierdzenia doręczenia pism za pośrednictwem komornika albo wskazania

aktualnego adresu pozwanej bądź dowodu, że pozwana przebywa pod adresem wskazanym w pozwie, pod rygorem zawieszenia postępowania.

Odpis ww. zarządzenia pełnomocnik powódki odebrał w dniu 8 grudnia 2020 r. (k. 37 akt).

Pełnomocnik powódki nie wykonał zobowiązania, wobec czego postanowieniem z dnia 15 lutego 2021 r. Sąd na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie, a odpis postanowienia doręczono pełnomocnikowi powódki w dniu 17 lutego 2021 r.

Pismem z dnia 8 kwietnia 2021 r. pełnomocnik powódki wniósł o podjęcie zawieszzonego postępowania i ustanowienie kuratora dla pozwanej jako strony nieznannej z miejsca pobytu.

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2021 r. Sąd uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 listopada 2020 r. wobec braku możliwości jego doręczenia (pkt 1), oddalił wniosek powódki o ustanowienie dla pozwanej kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu wobec nieuprawdopodobnienia, że miejsce pobytu jest nieznanne (pkt 2) oraz odmówił podjęcia postępowania i umorzył postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. w zw. z art. 182 k.p.c. wobec niedoręczenia pozwanej przez powódkę odpisu pozwu.

Odpis ww. postanowienia został doręczony pełnomocnikowi powódki w dniu 21 czerwca 2021 r. (k. 46 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 143 k.p.c. jeżeli stronie, której miejsce pobytu nie jest znane, ma być doręczony pozew lub inne pismo procesowe wywołujące potrzebę podjęcia obrony jej praw, doręczenie może do chwili zgłoszenia się strony albo jej przedstawiciela lub pełnomocnika nastąpić tylko do rąk kuratora ustanowionego na wniosek osoby zainteresowanej przez sąd orzekający. W myśl art. 144 § 1 k.p.c. przewodniczący ustanowi kuratora, jeżeli wnioskodawca uprawdopodobni, że miejsce pobytu strony nie jest znane. W sprawach o roszczenia alimentacyjne, jak również w sprawach o ustalenie pochodzenia dziecka i o związane z tym roszczenia, przewodniczący przed ustanowieniem kuratora przeprowadzi stosowne dochodzenie w celu ustalenia miejsca zamieszkania lub pobytu pozwanego.

Przesłanką warunkującą ustanowienie kuratora dla osoby nieznannej z miejsca pobytu jest uprawdopodobnienie, że miejsce pobytu strony nie jest znane. Jak wskazał Sąd Najwyższy w treści wyroku z dnia 30 czerwca 1997 r., sygn. akt II CKU 71/97 uprawdopodobnienie, że miejsce pobytu strony jest nieznanne, stanowi podstawowy warunek ustanowienia kuratora. Wynika to wyraźnie z art. 144 § 1 k.p.c.

W niniejszej sprawie powódka w żaden sposób nie uzasadniła wniosku o ustanowienie kuratora, w szczególności nie wykazała, aby w ogóle zwróciła się do komornika w sprawie poszukiwania aktualnego adresu miejsca zamieszkania pozwanej czy też aby w toku prowadzonych przez komornika czynności zmierzających do dostarczenia korespondencji w trybie art. 139¹ k.p.c. ustalono, że pozwana nie przebywa pod adresem wskazanym w treści pozwu lub by zwróciła się pisemnie do biur adresowych lub organów ewidencji ludności.

W tym miejscu wskazać należy, że w literaturze podmiotu podnosi się, że wobec praktycznie nieograniczonej możliwości korzystania z wyjazdów i okresowych pobyków za granicą, należy odpowiednio zaostrzyć kryteria oceny, czy doszło do uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu osoby jest nieznanne. W miarę potrzeby, i dla zapobieżenia ewentualnym nadużyciom, należałoby rozważyć złożenie wniosku o przesłuchanie na tę okoliczność w trybie art. 299 k.p.c. przeciwnika strony, dla której ma być ustanowiony kurator, domowników, sąsiadów, właściciela lub administratora domu itp. W omawianej zaś sprawie wniosek nie został poparty jednym chociaż argumentem, choć powódka była przecież reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Stąd nie sposób uznać, aby wnioskodawczyni zdołała uprawdopodobnić, że miejsce pobytu pozwanej nie jest znane.

Zdaniem Sądu na gruncie obecnie obowiązującego stanu prawnego ustanowienie kuratora dla strony nieznaney z miejsca pobytu musi zostać poprzedzone wyczerpaniem trybu z art. 139¹ k.p.c. oraz uprawdopodobnieniem, że pozwany jest nieznanym z miejsca pobytu, czego powódka nie uczyniła i nie wykazała w niniejszym postępowaniu. Logicznym i w pełni uzasadnionym w świetle regulacji art. 143, 144 i 139¹ § 1 k.p.c. wydaje się podjęcie próby doręczenia komorniczego, aby następnie rozważyć ustanowienie kuratora dla strony. Już w toku rozpytania sąsiadów komornik może uzyskać informacje o aktualnym adresie miejsca zamieszkania strony, co pozwoli na jej prawidłowe zawiadomienie o prowadzonym postępowaniu. Co więcej, powódka mogła zlecić komornikowi czynności zmierzające do ustalenia aktualnego adresu zamieszkania adresata, albowiem m.in. takie czynności powierzono do realizacji komornikom na podstawie art. 3 ust. 4 pkt 1a ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 850 z późn. zm.), zgodnie z którym komornik na zlecenie Sądu albo powoda podejmuje czynności zmierzające do ustalenia aktualnego adresu zamieszkania adresata.

Wobec powyższego zasadnym stało się oddalenie wniosku o ustanowienie kuratora dla pozwanej.

Zgodnie z art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c. sąd umarza postępowanie zawieszone z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c., jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu trzech miesięcy od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania.

W świetle zacytowanego przepisu dla umorzenia zawieszonego postępowania konieczne są: brak wniosku o podjęcie postępowania i upływ określonego w tym przepisie czasu. Przy czym przesłanki te muszą być spełnione kumulatywnie, a Sąd nie może w oderwaniu od nich samodzielnie podejmować czynności. Termin, w którym winien wpłynąć wniosek o podjęcie zawieszonego postępowania liczy się natomiast od daty wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania, a nie od dnia uprawomocnienia się tego postanowienia (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1974 r., III PRN 45/74, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt III CZP 74/15, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt I PZ 9/17).

W omawianej sprawie Sąd wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania 15 lutego 2021r., w związku z czym wniosek o jego podjęcie należało złożyć najpóźniej do dnia 15 maja 2021 r. Pełnomocnik powódki złożył wprawdzie wniosek o podjęcie postępowania w dniu 8 kwietnia 2021 r., a więc przed upływem 3 - miesięcznego terminu, jednakże nie był on uzasadniony, gdyż powódka nie wykonała żadnej z czynności opisanej w art. 139⁽¹⁾ § 1 tj. nie złożyła potwierdzenia doręczenia pisma pozwanej za pośrednictwem komornika, nie zwróciła pisma przy jednoczesnym wskazaniu aktualnego adresu pozwanej, jak również nie wskazała dowodu na przebywanie pozwanej pod adresem wskazanym w pozwie. Co istotne, czynności te nie zostały wykonane przez powódkę ani w 2-miesięcznym terminie przewidzianym w art. 139⁽¹⁾ § 2 k.p.c., ani przez kolejne 3 miesiące zawieszenia postępowania. Zgodnie zaś ze stanowiskiem doktryny, przesłanką podjęcia postępowania zawieszonego z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., jest wykonanie przez powoda zarządzeń wymienionych w tym przepisie, a nie samo złożenie w terminie wniosku o podjęcie zawieszonego postępowania (tak m.in. A. Laskowska w „Zawieszenie sądowego postępowania rozpoznawczego... s. 328, oraz T. Wiśniewski (red.) w „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I, WKP 2021, komentarz do art. 182 k.p.c.

Należy również wskazać na treść uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z 23.02.1982 r., III CZP 4/82, w której sąd ten wskazał: „Sformułowanie art. 182 § 1 k.p.c. może wskazywać, że dla zapobieżenia umorzeniu postępowania zawieszonego na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. wystarczy samo zgłoszenie wniosku o jego podjęcie przed upływem trzech lat od daty zawieszenia. Tego rodzaju werbalna i formalistyczna wykładnia nie odpowiada jednak intencji ustawodawcy i celowi instytucji procesowej z art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. Z treści przepisów art. 180 i 181 k.p.c. wynika, że podjęcie postępowania, zarówno z urzędu jak i na wniosek, następuje zawsze na podstawie postanowienia sądu wtedy, gdy ustanie przyczyna zawieszenia postępowania (poza wypadkiem, przewidzianym w art. 175 k.p.c.). Zasadę tę, mieszczącą się w przepisach k.p.c. o zawieszeniu postępowania, należy odnieść również do sytuacji z art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., zwłaszcza, że przepis art. 181 k.p.c. dotyczy wypadków zawieszenia postępowania objętych dyspozycją art. 182 § 1 k.p.c. Art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. odnosi się do wypadków, w których, z przyczyn w nim podanych, nie

można nadać sprawie dalszego biegu. Przy braku adresu pozwanego Sąd nie ma innej możliwości jak zawieszenie postępowania chyba, że powód zgłosi uprawdopodobniony wniosek o ustanowienie kuratora dla nieznanego w miejsce pobytu pozwanego na zasadzie art. 143 i 144 k.p.c. W konsekwencji tych rozważań należy uznać, że wniosek o podjęcie postępowania, zawieszony z tej przyczyny, może doprowadzić do podjęcia postępowania, gdy ustanie przeszkoda do nadania biegu sprawie. Innymi słowy, powód powinien dokonać czynności wymaganej, dla dopełnienia której postępowanie zostało zawieszone. Obowiązek wydania przez sąd postanowienia w przedmiocie podjęcia postępowania wymaga uprzedniego sprawdzenia, czy ustała przyczyna zawieszenia z art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c.”

Zważając na powyższe okoliczności Sąd uchylił nakaz zapłaty z dnia 4 listopada 2020r., oddalił wniosek o podjęcie zawieszony postępowania i umorzył je z uwagi na bezskuteczny upływ terminu, o którym mowa w art. 182 k.p.c.